

Evangelizace a svědectví jako životní styl

Texty na tento týden

J 13,35; 2K 3,2.3; Mt 9,36–38; 1K 9,20–23; Mk 5,1–20; J 17,11–19

Základní verš

„V Joppe žila učednice jménem Tabita, řecky Dorkas. Konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny.“ (Sk 9,36)

Ať to uznáváme, či nikoli, všichni věřící kážou poselství příkladem svého života.

Křesťanství je způsob života, životní styl. Naše víra ovlivňuje naše rozhodování, a tedy i to, jaký povedeme život.

Také je pravda, že druzí lidé bedlivě sledují ty, kdo o sobě prohlašují, že jsou křesťané. Chtějí vědět, zda jsou jejich životy v souladu s vírou, kterou vyznávají. Přestože to není naším záměrem, ti, kdo nás sledují, se od nás učí. Důležitá otázka tedy nezní: Máme vliv na druhé lidi a předáváme jim něco?, ale spíše: Jaký vliv máme na druhé lidi a co jim předáváme?

Zatímco bychom měli mít neustále na paměti, jak důležitý je bezděčný vliv, který máme na lidi kolem nás, musíme také záměrně plánovat, jak pomoci lidem, aby pochopili souvislost mezi vírou a životním stylem. Tento týden budeme studovat, jak můžeme křesťanským životním stylem dát najevo důležitost víry v každodenním životě.

Tichá kázání

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.

(J 13,35)

²Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst.

³Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.

(2K 3,2.3)

Osobní studium

Podle čeho bylo možné v 1. století poznat Ježíšovy následovníky? Kněze a farizeje bylo možné poznat podle toho, jak se oblékali. Podobně tomu bylo u oděvu rybáře, rolníka nebo římského vojáka. Podle čeho tedy bylo možné poznat křesťana?

Ježíš řekl, že pokud se budeme vzájemně milovat, druzí poznají, že jsme jeho učedníci (J 13,35). Proč to poznají? Protože láska v akci je přesvědčí. To, jak milujeme Ježíše a jak reagujeme na Boží vůli, se projeví v tom, jak jednáme mezi sebou navzájem. Navíc se láska k těm, kdo nepatří do Božího stáda, projeví v tom, jak s nimi jednáme. To je „kázání“, jež budou sledovat, které uvidí a bude k nim promlouvat hlasitěji než cokoli, co byste kdy dokázali říct. Mnozí rodiče si všimli, že jejich děti si ve velmi raném věku vypěstovaly jakýsi vnitřní „detektor pokrytectví“, který se s tím, jak rostly, stále více zdokonaloval a vyladňoval. Proto si musíme uvědomit, že i mnozí lidé, s nimiž se stýkáme a jimž svědčíme, mají rozvinutou schopnost poznat rozdíl mezi pravou duchovní zkušeností a pouhým vyznáním duchovnosti.

Pavel v 2K 3,2.3 ztotožňuje křesťany s „listem Kristovým“. Náš křesťanský život by měl být jako dopis, který Ježíš poslal světu. Pokud tento dopis vyjde ze srdce obnoveného Boží milostí, projeví se moc evangelia proměňovat životy – naše i těch, kterým budeme svědčit o Bohu.

Aplikace

Jak tě ovlivnili lidé, kteří žili podle toho, co vyznávali? Jak tě ovlivnili ti, jejichž život nebyl v souladu s jejich vyznáním? Jak můžeš mít neustále na paměti, že svými slovy a hlavně činy ovlivňuješ druhé?

Poznámky

„Bylo mu jich líto“

³⁶Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. ³⁷Tedy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. ³⁸Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“

(Mt 9,36–38)

Osobní studium

Všichni každý den míváme lidi, které neznáme. Procházíme kolem nich po ulici, sedáváme v jejich blízkosti na lavičkách či v dopravních prostředcích a čekáme s nimi ve frontách. Někdy dokonce bereme jejich přítomnost na vědomí tím, že na ně kývneme nebo zvedneme obočí, když kolem nich procházíme. Ačkoli bychom nikdy nemohli osobně navázat kontakt s každým, s kým se denně setkáme, Bůh si přeje, aby ho všichni tito lidé přijali do svého života. Někdy se můžeme stát součástí Božího plánu na něčí záchranu.

V Mt 9,36–38 je zaznamenáno, že zástup, který Ježíš při této příležitosti viděl, vypadal ztrápeně a sklíčeně. Ti, jimž Bůh svěřil dohled nad duchovním blahem svého národa, zanedbali svou povinnost. V důsledku toho byli lidé rozptýlení a malomyslní. Ježíš s nimi měl soucit, protože věděl, že potřebují duchovního pastýře.

V zástupech lidí, s nimiž se setkáváme, je mnoho těch, kteří se odevzdali Ježíši Kristu. Ale mnohem více jich zoufale potřebuje dobrého pastýře. Naším úkolem je představit jim Ježíše.

Ježíš, učedníci a někteří další následovníci pracovali na žni evangelia, ale jak úrody přibývalo, rostl i nedostatek dělníků. Ačkoli Ježíšova výzva k modlitbám za větší počet dělníků měla přimět některé jeho následovníky, aby zvážili své povolání na pole s úrodou, je zároveň i zaslíbením, že Bůh chápe, že potřebujeme více dělníků, a dá nám je.

Většinu sborů obklopují tak veliká pole s úrodou, že není možné nechávat žeň na několika členech. Máme-li soucit s lidmi, kteří žijí v okolí našich sborů a domovů, modleme se, aby Pán žně poslal dělníky – a pak si možná uvědomíme, že i my máme schopnosti, že i my jsme povoláni.

Aplikace

Co všechno může znamenat věta „bylo mu jich líto“? Je nám „líto“ lidí, kteří žijí v našem okolí? Co to prakticky pro tebe znamená? Co pro ně můžeš udělat?

Poznámky

Vžijte se do jejich situace

19 Jsem svoboden ode všech, ale učinil jsem se otrokem všech, abych mnohé získal. 20 Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem – i když sám pod zákonem nejsem. 21 Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. 22 Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé. 23 Všecko to dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl.

(1K 9,19–23)

Osobní studium

Lidem bychom neměli poskytovat to, o čem se domníváme, že to potřebují. Spíše musíme zjistit, co oni sami považují za důležité priority. Co je trápí? Jaké mají problémy? Jaké cítí potřeby?

Aniž by apoštol Pavel dělal kompromisy v zásadních věcech, byl ochoten jít kamkoli a udělat cokoli, co bylo v jeho silách, jen aby vytvořil lepší podmínky pro získávání lidí pro Ježíše. Jinými slovy, ve snaze pochopit je a najít nejlepší způsob, jak je získat pro Krista, byl ochoten vžít se do jejich situace.

Jde o to, že se často snažíme poskytnout lidem to, o čem se domníváme, že to potřebují. Nejprve bychom se však měli snažit pochopit, co oni sami považují za své potřeby. Vžít se do situace druhého člověka znamená, že se s nadhledem snažíme pochopit život se všemi jeho spleťtostmi; že se snažíme porozumět zraněním a radostem lidí. Jinak řečeno, setkáváme se s lidmi tam, kde jsou.

To je Ježíšova metoda. Jeho pozemský život spočíval ve ztotožňování se s těmi, které přišel zachránit. Spasitel dokáže pochopit naše zápasy a bolest, protože je zakusil sám na sobě. Zažil velika zklamání, snášel křivá obvinění, zavržení i nespravedlivý trest. Tím, že vstoupil do našich životů, byl „Bohem s námi“ v plném slova smyslu.

Při pročítání evangelií zjišťujeme, že Ježíš nepoužíval pouze jednu metodu evangelizace a svědectví. Oslovoval lidi v kontextu jejich vlastního života. Když se setkal se ženou u Jákobovy studny, hovořil o živé vodě. Zemědělcům vyprávěl příběhy o setbě, žních a o počasí. K rybářům promlouval o rybách, sítích a bouřích. Ježíš představoval veliké duchovní pravdy obdivuhodným způsobem, protože se ztotožňoval s běžnými záležitostmi každodenního života, a tak se ti, kdo mu naslouchali, dozvídali o vodě života a potřebě zasévat semeno evangelia. Mnozí z nich se dokonce stali rybáři lidí.

Aplikace

Jak můžeš prakticky prožívat Pavlovu radu „všem jsem se stal vším“? Co je pro tebe přínosem tohoto principu? Existuje i nějaké nebezpečí?

Poznámky

Přátelské vztahy

¹Tehdy se přeplavili přes jezero do gerasenského kraje. ²Jakmile vystoupil z lodi, ihned proti němu z hrobů vyšel člověk posedlý nečistým duchem. ³Bydlel v hrobech a nikdo ho už nemohl ani svázat řetězem. ⁴Předtím býval často spoután okovy a řetězy, ale on ty řetězy vždy roztrhal a okovy rozlámал, takže ho nikdo nemohl zkotit. ⁵Pořád, ve dne i v noci, byl v hrobkách a na horách, křičel a tloukl se kamením. ⁶Jakmile z dálky uviděl Ježíše, přiběhl a padl před ním na kolena. ⁷Hlasitě vykřikl: „Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? Pro Boha tě zapřisáhám, netrýzni mě!“ ⁸Ježíš mu totiž řekl: „Vyjdi z toho člověka, nečistý duchu!“ ⁹„Jak se jmenuješ?“ ptal se ho Ježíš. „Mé jméno je Legie,“ odpověděl. „Je nás totiž hodně.“ ¹⁰A velice ho prosil, ať je nevyhání z toho kraje. ¹¹Na úbočí hory se tam páslo velké stádo prasat. ¹²Démoni ho proto prosili: „Pusť nás do těch prasat, ať vejdemo do nich!“ ¹³Ježíš jim to povolil, a tak ti nečistí duchové vyšli a vstoupili do prasat. Asi dvoutisícové stádo se jich pak rozběhlo ze srázu dolů do jezera, kde utonulo. ¹⁴Pasáci tehdy utekli a rozhlásili to ve městě i na venkově. Lidé se šli podívat, co se to stalo. ¹⁵Když přišli k Ježíšovi a viděli toho, který býval posedlý tou Legií, jak tam sedí oblečen a při zdravém rozumu, dostali strach. ¹⁶Jakmile jim očiti svědkové vyličili, jak to bylo s tím posedlým a s těmi prasaty, ¹⁷začali ho prosit, ať opustí jejich kraj. ¹⁸Když pak nastupoval na loď, žádal ho ten, který býval posedlý, aby s ním mohl zůstat. ¹⁹On mu to ale nedovolil. Řekl mu: „Jdi domů ke svým a vypravuj jim, jak veliké věci pro tebe udělal Pán a jak se nad tebou slitoval.“ ²⁰Odešel tedy a začal v Dekapoli rozhlašovat, co všechno pro něj Ježíš udělal. Všichni byli ohromeni.

(Mk 5, 1–20; B21)

Osobní studium

Existuje rčení, které se občas připomíná, když se mluví o získávání lidí pro Krista. Zní asi takto: „Lidi nezajímá, kolik toho víme, dokud nevědí, jak moc se o ně zajímáme.“ Jde o to, že můžeme učit a kázat, ale pokud lidé mají pocit, že je nechápeme, nemilujeme a nepřijímáme, pak budou našemu svědectví stát v cestě vážné překážky – a to bez ohledu na výmluvnost našeho kázání či rozumnost a pravdivost našeho učení.

To nás vede k prosté myšlence pohostinnosti. Pohostinnost zahrnuje takové oblasti, jako je přijetí, přivítání, otevřenost, péče, štědrost, laskavost a přátelství. Všechny tyto vlastnosti souvisejí s tím, jak mají křesťané podle Boží vůle vycházet jak mezi sebou navzájem, tak i s těmi, které se snaží získat pro Pána.

Pro celý tento proces je důležité, abychom měli přátele mimo okruh věřících. Vzhledem k tomu, že mnozí pracují ve společnosti, budou mít samo sebou hodně známých. Z nich se však prostřednictvím upřímnosti a pohostinnosti mohou stát přátelé. Jinými slovy, pohostinnost není něco, co se v případě potřeby vypne; je to spíše způsob našeho života. (Viz také L 14,12–14.)

Aplikace

Jak bys mohl projevit lidem kolem sebe větší pohostinnost? Jak se můžeš naučit ochotněji se věnovat naplňování potřeb těch, které chceš oslovit?

Rozšiřování okruhu přátel

¹¹Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my. ¹²Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. ¹³Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. ¹⁴Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁵Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. ¹⁶Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁷Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. ¹⁸Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. ¹⁹Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.

(J 17,11–19)

Osobní studium

Přestože se může stát, že hledající člověk přistoupí k tomu, který věří, a zeptá se ho: Co mám dělat, abych byl zachráněn?, většinou se musí věřící vypravit hledat ztracené ovce. Někteří poukazují na to, že církev funguje do značné míry jako pevnost, z níž se pár lidí vydává na tažení či misi, aby shromáždili několik obrácených, kteří jsou posléze napomínáni, aby se příliš nepřibližovali ke světu, z něhož byli zachráněni. Nezáleží na tom, zda je to pravda nebo jenom dojem. Jde o to, že mnozí adventisté sedmého dne nemají mimo církevní společenství žádné hluboké vztahy anebo jich mají jen málo. Přestože je důležité, abychom se vyhýbali špatným vlivům, do jisté míry nás takováto izolace připravuje o schopnost oslovit lidi poselstvím evangelia.

V J 17,11–19 je zaznamenáno, jaké mají mít křesťané ve světě místo. Z uvedených veršů můžeme vytvořit seznam následujících pravd o Ježíšových učednících a světu:

Jsou ve světě (v. 11).

Nejsou ze světa (v. 14 a 16).

Bůh je ještě nemá vzít ze světa (v. 15).

Ježíš je poslal do světa (v. 18).

Všichni jsme se narodili do tohoto světa. Dokud jsme zde, Bůh má i pro nás dílo, které v něm máme konat. Ježíš nás – stejně jako své první učedníky – poslal do světa, abychom každého, koho můžeme, seznámili s ním a se zaslíbením spásy, které nabízí celému lidstvu.

Úkolem každého z nás je záměrně rozšiřovat své osobní misijní pole. Upravme proto svůj životní styl tak, abychom se potkávali s větším počtem lidí, kteří nejsou členy církve. Tím se nemyslí, že máme sledovat ze svých zásad, přesvědčení a hodnot, ale spíše to, že máme vyhledávat příležitosti, kdy můžeme druhým představovat Ježíše.

Často se soustředíme na rozesílání pozvánek lidem, aby přišli za námi. Přitom nám Ježíš řekl, abychom šli my za nimi. Proto si musíme položit otázku, jestli jsme se příliš nestáhli ze světa, a tedy do jisté míry neztratili své evangelizační poslání.

Aplikace

Nemáš tendenci příliš se izolovat, příliš se vzdalovat tomuto světu? Anebo jsi mu snad příliš nakloněn? Jak se můžeš lépe naučit být ve světě (a tedy svědčit druhým), a přece nebýt „z něj“?

Podněty k zamyšlení

Společné plánování, společná služba

Většina oddělení sboru má sice dobře zorganizovaný program a zapojuje do něj členy, je však možné, že lidé zapojení do jednotlivých oddělení nebudou vědět mnoho o tom, co se odehrává v ostatních oblastech sborového života. Navíc možná ani neexistuje všeobecný evangelizační plán sboru, který by skupiny z jednotlivých oddělení znaly, a tak se na něm mohly podílet. Za účelem povzbuzení, podpory a efektivního hodnocení je nejlepší, když je vaše služba evangelizace a svědectví součástí všeobecné sborové strategie. Abyste toho dosáhli, jsou důležitá následující doporučení:

Sejdi se se svým kazatelem a se staršími nebo s vedoucími evangelizace, abys pochopil, jaké cíle byly pro evangelizaci a svědectví stanoveny (pokud se nějak stanovily) a jaké způsoby se používají k jejich dosažení. Měj na paměti, že se snažíš zjistit, jak evangelizační a svědecké aktivity, které sis zvolil, zapadají do plánů sboru a jak mu pomohou dosáhnout vytyčených cílů.

Možná zjistíš, že ve vašem sboru sice probíhá řada evangelizačních aktivit, ale neexistují tu žádné zdokumentované cíle ani způsoby jejich realizace. Pokud tomu tak je, požádej kazatele, starší sboru nebo vedoucí evangelizace o schůzku a zeptej se jich, jaké jsou jejich osobní evangelizační cíle. Během diskuzí si dělej poznámky. Vytváříš si tak představu o evangelizační vizi vedoucích sboru, která přispěje k vytyčení cílů a stanovení způsobů, jak oslovit druhé.

V této fázi se možná rozhodneš, že se připojíš k již zavedené evangelizační službě. Pokud se však tebou zvolená služba nachází v nové oblasti evangelizace nebo svědectví, budeš muset shromáždit malou skupinku lidí, kteří s tebou budou sdílet tvou vizi. Cíle a způsoby, které použijete k dosažení těchto cílů, zdokumentuj.

Otázky k rozhovoru

- 1. „Lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou zastánci pravdy, příliš často maří účinek toho, co se káže z kazatelny, tím, co kážou svým životem“ (9T 21). Jaké svědectví vydáváme svým životem? Není toto svědectví v rozporu s našimi slovy či vyznáním?*
- 2. Zamyslete se nad vaším sborem jako celkem. Jak je začleněn do společnosti – například vašeho města? Změnilo by se ve vašem městě hodně věcí, kdyby váš sbor zítra přestal existovat? Změnilo by se vůbec něco?*

Poznámky